

Armoede deel II.

Het vorige stuk was iets te lang geworden en daarom deel II. Armoede. Een onderwerp waar we liever niet ver praten. Het is iets waar we allemaal bang voor zijn omdat het ons allemaal kan overkomen. Een ongeluk, een onterecht beschuldiging, een bedrijf dat failliet gaat, er zijn heel veel mogelijkheden om in de armoede te komen. Maar hoe komen we er dan wel uit. Wat is dan wel een manier om armoede te bestrijden. Alleen meer geld verdienen is niet voldoende.

Om armoede te bestrijden, en dat is wat we willen, zullen we eerst moeten kijken naar het ontstaan van de armoede. Waarom zit een persoon in de armoede en waar bestaat dit uit. Dan pas kan het probleem aangepakt worden. Iemand die een baan heeft, goed verdient maar noodgedwongen in zijn of haar auto woont heeft geen behoefte aan meer geld maar aan een woning. Dat is dan de uitdaging. Daar zijn een aantal oplossingen voor, meer betaalbare huizen bouwen is een oplossing maar er zijn er meer. Permanent bewoning mogelijk maken op recreatieparken is een mogelijkheid. Of leegstaande kantoorpanden, fabrieken en kerken omzetten naar wooneenheden. Deze mogelijkheden worden al toegepast maar zolang er niet voldoende doorstroming is op de woningmarkt en er allen maar te dure (koop) woningen worden gebouwd moet dit de eerste oplossing zijn.

Een veel voorkomend probleem bij mensen die langdurend in de armoede leven is het gebrek aan een sociaal leven en een lager zelfbeeld. Het leven zit vol met positieve dingen maar ook met negatieve dingen dat is het ritme van het leven. Echter voor sommige lijken de negatieve dingen vaak voor te komen en de positieve zelden. Regen of sneeuw kan al een probleem zijn.

Een schoon en opgeruimd huis zorgt voor ruimte in je hoofd. Door de vele negatieve dingen worden mensen als het ware lam geslagen en komen ze er gewoon niet toe om op te ruimen of schoon te maken. Te veel sollicitatie afwijzingen werkt verlamdend. De meeste mensen wisselen van baan als ze een baan hebben, maken gebruik van een kruiwagen maar voor langdurig werklozen bestaat die mogelijkheid niet. Het negatieve komt weer boven en slaat alle initiatief uit de mens. En geen sociaal netwerk dat het dan nog opvangt.

Alleen maar geld, verhoging van het inkomen werkt dan niet, alleen maar op korte termijn. Het wegnemen van het negatieve, het helpen opbouwen van een positief zelfbeeld en het vergroten van het sociale netwerk is dan stap 1.

Er zijn gemeentes die een zogenaamde stadspas hebben. Een pas waarmee mensen die op of onder het sociaal minimum zitten korting krijgen bij winkels, cafés, culturele uitjes en noem maar op. Als poging het sociale isolement te verbreken. Een goed initiatief. En één die navolging verdient, maar wel op een andere manier. Voor mensen die in een gemeente wonen en waarbij de activiteiten op loopafstand zijn is dit geweldig, voor mensen die verder weg wonen niet. Zij moeten vaak het volle pond betalen om met de bus naar de activiteit te komen en zijn daarmee in één klap hun voordeel al weer kwijt. Het heeft namelijk geen zin om iets te bedenken en dan er maar vanuit gaan dat iedereen aanwezig kan zijn, dat iedereen maar de mogelijkheid heeft om deel te nemen. In Apeldoorn bestaat een stadspas die korting geeft. Echter sommige dorpen, die in de gemeente liggen, zijn meer dan 15 kilometer weg van waar de stadspas geldig is. Inwoners van die dorpen moeten eerst met een bus, de auto of op de fiets om gebruik te kunnen maken van iets dat voor de stadsinwoners gewoon is. Maar er is nog een probleem.

Mensen die een pas hebben zijn dus arm. Het stigma arm wordt stevig gedrukt op de gebruiker van de pas. Die verhoogt de angst om deel te nemen, om het huis uit te gaan. Het verhoogd het sociale isolement dat veel arme mensen al ervaren. Niet bij iedereen gelukkig en het wordt beter, en elk initiatief is meegenomen.

Er is geen exclusief antwoord op armoede, er is niet één gereedschap om het te bestrijden. Er zijn meerdere gereedschappen nodig om armoede te bestrijden, meerdere oplossingen voor het in de basis zelfde probleem. Het begint met te erkennen dat armoede geen keuze is. Dat hoe vervelend ook het ons allemaal kan overkomen.